

PARLEM DE CUINA

Flapjacks

Fa algunes setmanes el departament d'anglès de l' institut organitzà una sessió de cuina típica anglesa i davallaren alguns grups d'ESO a la cuina per a fer *Flapjacks*. Un dolç que desconeixia i que hem sorprengué gratament.

Un *Flapjack*, bàsicament és una barra dolça de cereals feta al forn a partir de flocs de civada, mantega, sucre moreno, xarop, mel o algun altre tipus de caramel. Aquest plat es troba en el Regne Unit i la República d'Irlanda, però també es cuina a Austràlia, però conegut allà com "barra de muesli". En altres països, com Canadà, Estats Units i Sud-Àfrica; *Flapjack* es refereix a una forma de crep o oblea "pancakes".

Aquest dolç, a part de ser cuinat a casa també és habitual trobar-ne a moltes de botigues d'alimentació i pastisseries, i es poden trobar amb multitud de aromes i sabors diferents: xocolata, fruites fresques o seques, iogurt. El *Flapjack*, és pels Anglesos l'alternativa a la coca i la galleta. A causa del seu alt contingut de greix i sucre, també es poden trobar en versió "light".

Cercant un poc d'informació sobre el tema descobrim que el *Flapjack* ja es cuinava, allà cap al segle XVII i fins hi tot Shakespeare l'anomena en alguna de les seves obres. Més tard, *Flapjack* s'utilitzà per a descriure alguna cosa semblant a un flam de poma, però no és fins 1935 que la paraula es va utilitzar per primera vegada per descriure, expressament, un dolç fet de civada.

Flapjacks.**Ingredients per a 2 persones:**

110 grams de mantega.

110 grams de sucre de canya.

3 cullerades petites de mel.

Mitja cullereta petita de caramel (el dels flams) o algun tipus de xarop aromatitzat.

2 cullerades de "treacle" (melassa).

270 grams de flocs de civada.

Un pessic de sal.

Elaboració:

Encalentirem al forn a uns 180 C° i posarem dins un bol la mel, la melassa i el caramel.

Afegirem la mantega i el sucre i ho mesclarem bé, tot, al bany maria.

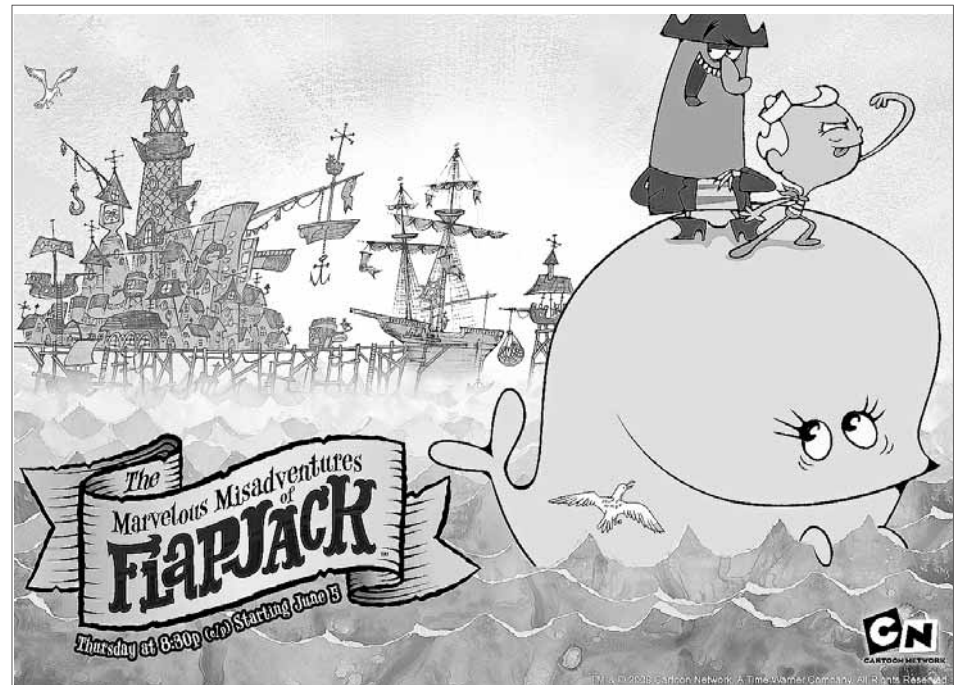
Retiraem el bol del foc i afegirem la civada mesclant amb suavitat per tal de no destrossar massa els flocs.

Posarem la mescla dins una safata prèviament untada amb mantega. Ho estirarem amb l'ajut d'una cullera (la gruixa de la pasta no ha de ser de més de 2 cm), i ho enfornarem uns 20 minuts, fins que agafi un color daurat.

Deixarem refredar dins el mateix motlle i tallarem unes barres o peces rectangular amb les que podem acompanyar el te o cafè.

No puc acabar l'article d'avui, essent dia 23 d'abril, sense felicitar a tots els Jordis i en especial al meu fill.

I com que també és el nom d'un personatge d'animació de

la cadena Cartoon Network, valga la imatge que acompanya aquest article com a regal per a ell. Felicitats.

Bona setmana a tots i ens trobam aquí mateix d'aquí a 7 dies.

Més receptes i consells de cuina a www.cuinant.com.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Discurs de Gervasio Sánchez: una lliçó d'honestedat

Darrerament m'estan arribant bastants "power points", del qual he de fer una petita selecció, ja que del contrari em passaria el dia davant l'ordinador per veure'ls i no tindria temps per a fer quasi res més.

Me'n va arribar un sobre la recollida del premi Ortega i Gasset de fotografia organitzat pel diari "El país" i que va recollir el fotògraf Gervasio Sánchez. A l'acte de recollida es trobaven una representació dels nostres governants: Vicepresident del Govern Pedro Solbes, President del Senat Francisco Jaier Rojo, varis ministres, Esperanza Aguirre, Alberto Ruiz Gallardón i tots els mitjans de premsa. La fotografia guanyadora formava part del projecte "Vidas minadas" editat per Leopoldo Blume.

En el discurs, el fotògraf Gervasio Sánchez, els va dir de tot menys "guapos". Va afirmar que tenia un fill natural i altres quatre adoptats als quals els hi havien fet estralls les mines antipersones.

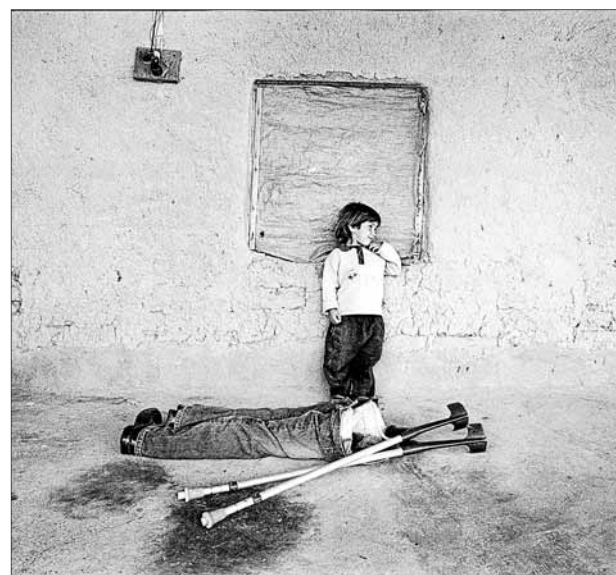
Va acusar al Govern Espanyol, no tan sol aquest, si no a tots els que han anat governant des de l'inici de la democràcia a Espanya, d'incoherents, i això no ho va dir ell, però ho dic jo, està a l'octau lloc dels països del món en venda d'armes. Fins fa no res, Espanya fabricava mines antipersones, ara ja no en fabrica, però si fabricà les de ramell que fan uns resultats semblants fins el 2010. A més, no hi ha cap mania a qui es ven, sigui un dictador, sigui a qualsevol país on els drets humans són trepitjats a diàriament.

Transcriu una frase del discurs, traduïda: "Els asseguro que no hi ha res més bell en el món que veure a una víctima de la guerra perseguir la felicitat". Em va copsar aquesta frase. Persones segues, amb diversos membres amputats per les maleïdes mines antipersones, s'enfrontaven al seu dolor i mancances i volien arribar a desenvolupar la seva vida i a més volien arribar a ésser feliços. Es preparaven professionalment i estudiaven.

Gervasio Sánchez, va dir que li horripilava veure en els camps de batalla de les diverses guerres intencionades (més de trenta), trobar armes amb els segells de països democràtics, i moltes fabricades a Espanya. I demanava quan hi hauria un president amb el suficient coratge per aturar aquesta barbaritat. Les fotografies posen els pèls de punta, estarrufen i t'entra un sentiment de ràbia i

d'impotència, ja que tal volta alguna d'aquestes armes, he pensat, ha estat fabricada amb alguna part dels impostos que nosaltres pagam. Veure-les em va deixar el cos malament i l'ànima ferida.

Existeixen molts tipus de corrupció i aquesta n'és una. No poden omplir-se la boca de drets humans, d'aliances de civilitzacions, i després com va dir el fotògraf, convertir-se els mateixos governants i governs amb "exportadors de la mort" i jo hi afegeix de la penúria, del patiment, de la ignorància.

Consentir i participar a aquestes pràctiques de venda d'armes a qualsevol país i governant corrupte i que tenen en el poder per a aconseguir millor els recursos del propi país convertint en pobres als habitants del país, i creant guerres per poder vendre les armes que es fabriquen, els fan còmplices, presumptament, de delictes de lesa humanitat. Uns són els executors i els altres els hi venen els materials per fer-ho a canvi de poder obtenir els recursos (diamants, cacau, petroli, gas, or, ...). És la mostra del colonialisme del

segle XXI i al mateix temps de l'exportació d'esclavitud. A molts països els seus habitants viuen dins del llinar de la pobresa i es mantenen en poc menys d'un euro diari. El nostre silenci enfront aquestes aberracions ens converteix en còmplices per omissió. Necessitem fer bugada.

No ens pot ésser indiferent la tragèdia de milions d'éssers humans que tenen cara i ulls, que tenen les mateixes necessitats que nosaltres, que lluiten pels mateixos somnis, que tenen família que estimen i la veuen morir, ésser torturats, tancats a presons infectes quan s'atreveixen a alçar la veu.

No podem consentir que els que es diuen els nostres representants tinguin les mans xopes de sang amb el nostre consentiment. I el sistema judicial espanyol hauria de prendre cartes en l'assumpte, ja que si no és ell, el que sigui capaç de fer-ho, com a eix d'una vertadera democràcia, vos dic que podem aplegar.

Tinc un seriós dilema per a les properes eleccions que s'apropen, i també per les generals d'aquí a un any. No puc donar el meu vot de confiança a cap dels dos partits majoritaris, perquè considero que cap dels dos se n'ha fet mereixedor. I a més, no vull continuar fent el paperot electoral. Si faig una abstenció en majúscules, és per cansanci, manca d'il·lusió i un afartament que no és de dir. "La guinda pal postre" o sigui el penjoll d'honor. Gadafi ataca als civils amb mines de ramell fabricades a Espanya, l'any 2007. Així ho denuncia l'organització no governamental Human Rights Watch, amb el greu perjudici que pot causar el seu efecte.

El 2010 hi va haver una convenció contra de les mines de ramell i es va convertir en una legislació internacional vinculant. L'executiu espanyol la rubricà. Hi haurà civils libis, que moriran per tema de calendari a l'hora d'aprovació d'unes lleis sobre un armament que mai hauria d'ésser creat i mai se l'hauria d'haver venut a un sanguinari i dèspota com en Gadafi. Una altra mostra de la incoherència política i que en aquest cas, queda altra vegada tacada de sang innocent.

Josep Bonnín

